

kraljevino češke, ampak bi uprav rušila to edinstvo. Zatoraj gotovo ni nobenemu češkemu poslancu, ki bode ob tretjem branji glasoval za ta zakon, očitati, da dela v kvaro enakopravnosti češkega naroda in v škodo edinstva kraljevine češke.

Vsi podpisani poslanci pa priznavajo, da je reforma volilnega reda, ki je zagotovljena v Dunajskih dogovorih in v kateri je bila vlada najdoločneje izjavila, da bode dotični zakonski načrt prav kmalu predložila, v tesni notranji zvezi z zakonom o ustanovitvi narodnih kurij in z zakonom o razdelitvi posestnikov volilcev iz nefidejkomisnega velikega posestva v več volilnih skupin ter da mora reforma volilnega reda prej biti znana, da bode jasno, da so v dosedanjem volilnem redu nahajajoče se nepravilnosti do češkega naroda popravljene.

Zategadelj izjavljamo, da si bomo prizadevali, da vzmemo to naše prepričanje o tesni zvezi omenjenih treh zakonov, katerim treba v sklep takozvane kvalifikovane večine, ter da bomo ob dotični deželnozborski razpravi stavili in podpirali predloge, na to mereče, da zadobodo vsi trije gori navedeni zakoni ob enem in skupaj vred veljavnost.

Kratkočasno berilo.

Iz kmetov v mesto.

(Slika iz življenja naših dni.)

I.

„Napredek“ je geslo naših dni; vse hoče, in misli, da mora hiteti s časom naprej. Kako žalostno pa se mnogokrat tako hrepenenje skonča, uči naj zlasti naš mladi ženski spol naslednja dogodba.

Jerica je bila hči ubožnih, pa poštenih kmetских gostaških starišev, kateri niso zamudili, svoje hčerke po mogočnosti pošteno odrediti. Ko je odrastla šoli, dali so jo k dobrem kmetским ljudem v službo. Privadila in naučila se je zgodaj vseh del, ki so potrebna za deklet v kmetскеj hiši, in služila si pošteno svoj kruh. Dobrih služb bi bila imela, kakor pravi pregovor, „deset na en prst.“ —

Več njenih mladinskih tovaršic šlo je bilo v mesto v službo. A kolika je bila razlika med njimi in Jerico, kadar so prihajale od časa do časa v „gostje“ domu. Potaknile so se bile ene v službe pri gospodi, druge celo kot delavke v tovarne, in prihajale domu pravcate „frajlice.“ Gosposka obleka je kar šumela na njih, pri tem, ko je bila Jerica, kakor so jo one dražile, še vedno „kmetски štór.“ Tacih očitanih Jerica ni mogla prenašati. Tudi njo je poslednjič zvabilo v mesto, v kljub silnemu odgovarjanji skrbnih starišev in tudi gospodinje, pri kateri je bila že dalj časa v službi, in katera jo je imela rada kakor domača hči. —

Jerica je prišla v mestu v službo k dobrim, bogoljubnim in zelo premožnim ljudem. Dolgo, — kakih par

let je šlo vse prav in pošteno; le eno napako je imela: svojih mladinskih, pa že vseh spridenih tovaršic se ni zamogla otresti. Preveč rada jih je posnemala v nečimerni obleki, o prostih urah zahajala, kolikor je bilo le moč, v njihovo družbo, in ker so imele, kakor pravimo že vsaka svojega fanta, mislila je revica, da tudi ona ne more in ne sme biti brez njega, tim bolj, ker so jo tovaršice vedno zaradi tega zbadale ter pitale jo s psovko „trcjanka.“ A to je bil pričetek njene nesreče in pogube. Zagledala se je v mestnega rojaka, ki je bil po zunajnosti res lepe postave, zal in brhek, po znotranjem pa izpriden skoz iz skoz, pravi izvržek človeštva v kljub prijetno donečega imena Cenček ali Cenko.

Neko nedeljo popoldne sprehajata se po prostranem drevoredu blizu mesta. V gnječi med sprehajalci blizu nju poskusil je bil neki dolgoprstnež zmakniti priletnemu gospodu žepno uro, a slabo se mu je bil sponesel njegovi grabežni posel. Blizu ondi na oprezi nahajajoči se redar prihitel je na klic napadenega sprehajalca, zgrabi lopova z krepkima rokama ter odvede v zapor. Cenček se spozabi in reče zaničljivo: „Gumpec! nevkretni! — ta slabo ume svoj posel: jaz bi bil to bolje izpeljal.“ — „Kaj? — Ti?“ — zavpraša ga strmeče osupnjena Jerica. Cenko zarudi v lica, in skoraj da se raztogoti, ko mu deklica pazljivo gleda v obraz. En čas molče gresta dalje; a Jeričino notranje ni mirovalo. Vsedeta se na bližnjo klop. Tiščala in tiščala je deklica v njenega častilca tako dolgo, da si on vzame pogum, in videzno stavlja v to še nekak ponos, ko ji našteje celo vrsto z največjo predrznostjo izvršenih tatvin. Jerici strah in groza zapreta besedo. Kot nema poslušaj Cenčkove zločine, poslednjič britko zajoče, šine kvišku, in pobegne tako naglih korakov, da je za njo leteči Cenko ni zamogel dohiteti. —

II.

Strahovita je bila za Jerico naslednja noč. Na milijone sklepov storila je, nikdar več ne spregovoriti besede s takim zločincom. Pa, kaj? dekliški obet' malo verjet'

Cenček je delal pri zidarjih blizu ondi, kamor je hodila Jerica na vodnjak po vodo. Ondi sta se mnogokrat že snidila, kakor po naključji, da sta si šepnila v naglici kako besedo ali nasprotno vabilo in naročilo za kaki skrivni shod. Tudi ta dan jo zviti Cenko ondi pričaka, satansko dobrikaje in prilizovaje se ji. Ko ga vgleda in hlinjenje začuje, so bili zdajci tudi pozabljeni milijoni trdnih sklepov pretekle noči. Skrivaj mu zašepeta: „Ves hudoben si; pa, — preveč te imam rada. Odpuščno naj ti bo! —“

(Dalje prih.)

Naši dopisi.

Iz Železnikov, 23. januarja. (Nasledki hude zime. Nesreča.) Akoravno do danes skoraj ni minul dan, da bi se nam več ali manj ne bil ponujal novi sneg, je pa

ozračje vendar le suho, vsled česar se je tudi že več vodnjakov posušilo. Hudo se pa godi tudi tukajšnjim kovačem, ker so zaradi silnega mraza zamrznila kolesa pri fužinah in žebjarjah, toraj je zastalo delo, in s tem izostaja tudi zaslužek. Od božiča sem, tedaj skoraj celi mesec, ta nadloga že traja, kar do malega vsi že zelo čutijo. Ako bi se visoki deželni odbor ozre na naš kraj tako, kakor lanskega leta dvakrat (z doložitvijo turšice in krompirja namreč) — je mnogo rok, ki bi tako podpora prav rade sprejele. Ako se taka želja in misel izreče javno, menimo, da nam tega ne more nihče škoditi v hudo; saj že stari pregovor pravi, „da svet na prošnji stoji.“

V Jelovici je skoraj seženj debel sneg. Lesovje: hlodi in drva so pod snegom, kakor pod oboki v kletih. Navadno se odkidajo tako, da se s konca naredi do njih gaz, pogosto se s prav veliko težavo dobiva in odvažuje lesovje iz pod snega in poslednjič ostane prostor prazen, kakor snežena klet, ali pa ostanejo ob straneh visoke snežne stene. To delo je pa za voznike in delavce navadno vselej več ali manj nevarno. Ako se zgrudita snežni obok ali pa stena, je že večkrat katerega ali hipoma do smrti pomečkalo, ali pa vsaj hudo ranilo. In taka nesreča je zadela preteklo soboto Š. P., gozdarja gg. G. — Odvaževali so hlode od enako nevarnega prostora. Le 3 so imeli še za odpeljati, kar se zgrudi snežni obok in pokoplje gozdarja v sneženi grob. K sreči so bili navzoči še trije krepki možaki, ki so ga z urnim odkopavanjem rešili strahovite smrti. Mož je vkljub temu, da mu je silna snežena teža zlomila levo nogo pod kolonom na dveh mestih, in vlomila mu tudi eno rebro, vendar še Bogu hvaležen, da je ostal živ. Djal je, da ni še nikol pozdravil s tolikim veseljem svitlobo dneva, kakor ono jutro, ko so ga odkopali zopet izpod snega. Zlomljena noga in rebro bilo mu je glede na njegovi strahoviti položaj v snežnem grobu le malenkost. L.

Iz Črnega Vrha, dne 24. januarja. Huda zima nas je zaprla v naše posamezno stoječe hiše. Ko huda burja zunaj brije, se mi k gorki peči pritiskamo, ali pa v hiši kako delo opravljamo. Možaki popravljajo orodje ali pa živino glešajo, ženske pa predejo. Pred 15 leti so tudi možaki predli ali pa tkali, ker takrat je platnarski obrt bil na visoki stopinji in marsikateri kmet je v spomladi za platno potegnil 200 do 300 gld. Pozneje se je bolj fino platno začelo po tovarnah izdelovati in ta kmečki obrt je shiral tako, da zdaj kmet nobenega groša več ne dobi za platno. Le toliko ga še izdelujejo, kolikor ga za vsakdanjo obleko potrebujejo.

Takrat, v tistih dobrih časih so si zidali Črnovišči bele hiše, ki še zdaj nekako oholo gledajo v dolino, ter oznanjujejo mlajšim veselo preteklost. Ali zdaj so hudi časi prišli. Ako se ne bo na bolje obrnilo, začele bodo sčasoma po naših hribih hiše razpadati, ker jih ne bomo imeli s čim popraviti. Zares je tu huda za kmeta. Prodati nima družega, kot kakšno živinčce. Posli pa dragi in davki neznosni.

Dalo bi se pri nas še marsikaj prodati, ko bi mi

imeli le kako pot ali cesto, da bi zamogli pridelke voziti. Mnogo bi se dalo dobiti za les, sadje, maslo, mleko in za poljske pridelke, ko bi imeli cesto ter tako zvezo s kako drugo občino ali mestom. Vsaj ni daleč v Ljubljano ali v Škofjo Loko, ali vse sadeže moramo tje voziti na onih dveh kolesih in vozu, ki jih imenujemo noge in hrbet. O ko bi se oni gospodje hoteli nekoliko bolj na nas ozreti, ki z veliko radodarnostjo denar za druge nepotrebne reči dovoljujejo, zelo, o zelo bi jim bili hvaležni. To mora vsakdor pripoznati, kdor količkaj naše razmere pozna, da je naš kraj v Kranjski med naj bolj zapuščene šteti in da se z gradnjo ceste odlašati ne sme. Ker se ne more pri nas družega s pridom prodati kot živina, zatoorej kmetije propadajo. Pri nas ne propadajo posestva zaradi tega, da bi bili gospodarji pijanci. Ne, nikakor ne. — Eno gostilno imamo in če ob nedeljah pogledamo notri, največkrat ne vidimo nobenega. Žganje se ne toči. In to je gola resnica. — Kmetije razpadajo, ker ne morejo sadežev in pridelkov spraviti v denar. Ker pa vsakemu denarja manjka, zato se pa tudi vsakdo boji, ko bi za cesto moral veliko šteti, ker se boji, da bi na boben ne prišel.

Ko bi hoteli gospodje poslanci od vsakih tisoč, katere so za deželno gledališče dovolili, nam vsaj nekaj desetakov dati, imeli bi že gotovo dostojno cesto.

Pa gledališče naj že bo, ker je imajo tudi po drugih deželah. Pa kakor že vse kaže, hote ustanoviti v Ljubljani še deželno žensko izobraževališče, akoravno imamo že enako šolo pri nunah.

Ne oglasil bi se pa, ko bi kmetje le nekoliko lažje davke plačevali. Ker ti vedno jadikujejo in mrmrajo čez neznosne davke in ker sem prepričan da je resnica temu, zato izrekam željo, da bi se za zdaj vse take nepotrebe opustile, ter bi se najprej skušalo kmetu pomagati na noge. Še le potem, ko bo kmet trdno stal, se bodo mogle druge reči delati. Vsim drugim stanovom se je že pomagalo, zatoraj naj pride zdaj kmet na vrsto.

Delavcem je mnogo pomagano, ker imajo svoje blagajne. Ko zbolijo delavec, so tudi otroci in žena vsaj nekoliko preskrbljeni. Njega samega leči zdravnik.

Ali kako je pri kmetih. Ker nima denarja, si ne upa v boleznih poslati po zdravnika (posebno pri nas ne, ko stane okrožni zdravnik okrog 20 gld.), torej se prepusti onemu doktorju, o katerem sem enkrat čital „Mangel am Geld“, se mu pravi. Ko bi k nam zdravnik h kakemu kmetu 4krat prišel, bi moral voliti iz hleva. To je nekako žalostno. Pa to je pri nas najbolj tolažljivo, da nobeden ne išče niti zdravnika niti zdravil, da nobeden ne more reči, češ: Oni je lahko že ozdravil ker ima dosti denarja, a zmanoj je pa drugače, ker mi vsega manjka. V tem oziru smo vsi enaki in to je najboljšje. Ker je sedanji svet toliko prebrisan, se mi vendar čudno zdi, kako je to, da še ni nobeden izumil, kako bi si kmet mogel opomoči, kako priti do gmotnega stanja. Tega izumitelja najbolj manjka. Znabiti se pa ravnajo učenjaki po prislovcu: „Nekaj mora biti, na

čemur stojimo“. Silno veliko dobrih svetov in navkov nam res podaja slavna kmetijska družba, pa kako je spolnovati, ker kmet nima groša, da bi si omislil potrebnih strojev ali pa drazih delavcev, da bi si gospodarstvo tako uredil, „da bi mu res kaj neslo, kakor pri nas pravijo“.

Iz Ljubljane. — Državni zbor razpuščen. Ta vest je šla v nedeljo od ust do ust. Vse je vgibalo, kaj je napotilo ministerskega predsednika grofa Taaffe-ja, da je nasvetoval razpust državnega zbora, kateremu bi bila postavno doba tako kmalu potekla. Najbolj verjetno je, da so bile burne razprave v deželni zboru Češkem, katere bi se bile gotovo ponavljale v državnem zboru, in tedaj pred volitvami še bolj razburile stranke in prebivalstvo, glavni vzrok razpusta, dalje pa tudi ta, da si vlada misli, da se bode prebivalstvo dokaj manj razburilo, ako se vrše volitve precej, in da ji bode lažje zase dobiti večjo večino, kakor pa, če bi bila pustila, da bi se bili pripravljali na volitve več mesecev. Najvišji patent, s katerim se državni zbor razpušča in določa, da se morajo volitve precej razpisati in izvršiti, podpisan je 23. januarja.

V neuradnem delu razpravlja „Wiener Zeitung“ razpust državnega zbora in piše med drugim naslednje: Razpuščena zbornica je sklenila mnogo velevažnih zakonov za pomnožitev in popolnitev vojstva ter pokazala s tem svoje domoljubje in požrtovalnost za moč države avstrijske. Po nje inicijativi ali ž nje sodelovanjem ukrenilo se je marsikaj koristnega za narodno gospodarstvo in prosveto, ter marsikaj trajno dobrega v socialni politiki. Tudi je bivše zbornice velika zasluga, da se je napravilo ravnotežje v državnem gospodarstvu navzlic potrebnim, znatno večim stroškom. Kakor v vsakem parlamentu, postaja tudi v naši zbornici naravno proti koncu volilne dobe zakonodavno delo bolj počasno in težavno. Kjer je še malo manjkalo do zakonitega konca zakonodavne dobe, ker se vrše med strankami mnoge izpremembe, vsled katerih je zbornična večina negotova, in ker se je bilo ozirati na bodoče naloge, iz tega je bilo spoznati, da je čas obnoviti zbornico in jasno storiti politično situacijo. Avstrija potrebuje tudi v bodoče parlamenta, ki misli, čuti in ravna avstrijski, ki više ceni moč in čast države, nego strankarske interese. Zbornična večina naj zadošča državnim potrebam in bode v stanu, krepko delovati v zakonodavstvu; ona bodi trdna bran zoper nedomoljubne in ekstremne težnje, ona varuj ustavo državno ter ustavno zagotovljene pravice kraljevin in dežel, spoštuj in čislaj individualnost narodov in najvažnejšo podlogo človeške npravnosti, versko prepričanje. Večina naj bode, ki razume znamenja časa, kajti, kakor ne sme naše zasebno in javno življenje v nekaterih socialnih rečeh biti malomarno, ravno tako mora zakonodavna oblast v svojem področju z dejanjem kazati, da razume socialna vprašanja. Novo izvoljenim poslancem bode izvršiti še mnogo nalog gospodarstvenih in posvetnih, katere so omenjene uže v prestolnih govorih

iz leta 1879. in 1885. Narava, razmere in narodni interesi so tako mnogovrstni v Avstriji, da se bodo javljale kedaj osnove in ustanovile popolnoma somiselne večine in zatoraj bode vedno naloga vladi, ob vseh okoliščinah tako ravnati državno politiko, da se bodo dosegali nje pravi nameni. Kdor pozna našo domovino, nje zgodovino in nje notranji razvoj, mora izvestno pričakovati, da bode vsled bodočih volitev, večina sestavljena iz politikov sicer različnih nazorov, ki pa bodo skrbno izpolnjevali naloge našega zakonodavstva in v tem smislu podpirali vlado, katera bode sodelovanja vsakega zmernega in domoljubnega politika vesela.

— Državnozbornske volitve. V Ljubljani bivajoči narodni poslanci so se včeraj sešli, ter zjedini o postopanju glede na državnozbornske volitve. Kandidate postavljali in volilcem priporočali bode širši narodni volilni odbor, ko mu doide iz cele dežele od zaupnih možnenje volilcev. Obširnejši oklic objavimo v prih. listu.

— Gospod c. kr. deželni predsednik razpisal je dne 25. t. m. splošne nove volitve državnih poslancev in določil za njih izvršitev sledeče dneve: 1.) Za volitve poslancev kmetijskih občin dan 3. marca; 2.) za volitve poslancev mest in trgov dan 5. marcija in za volilni zbor trgovske in obrtniške zbornice dan 6. marcija; 3.) za volitev poslancev velikega posestva dan 7. marcija 1891. l. Natančneje določila o volišči, o dnevu in uri, kedaj se volitev začne in kedaj se oddajanje glasov zaključijo, razvidno bode iz izkaznic, katere dobe volilci.

— Njega veličanstvo cesar podelil je knezu nadškofu, dr. Antonu Gruschi na Dunaji, veliki red Leopoldovega reda in ga imenoval prelatom tega reda.

— Minister za vnane stvari imenoval je Ivana Hočevarja, sina bivšega c. kr. vladinega svetnika Hočevarja v Ljubljani, ko je c. in kr. orientalsko akademijo z odliko dovršil, za konzularnega vajenca.

— Železnica Ljubljana — Kamnik. Glavno ravnateljstvo c. kr. avstrijskih državnih železnic javlja, da se bode danes dne 28. januarja na železnici Ljubljana — Kamnik s postajami, oziroma postajališči: Črnuče (postajališče), Trzin, Domžale, Jarše-Mengeš, Homec (postajališče) in Kamnik javni promet začel. Nadjamo se, da bomo v dveh letih enako mogli poročati v bolj važnih dolenjskih železnicah, za katere se uže izdeljujejo pod vodstvom našega rojaka, železniškega inspektorja Klemenčiča, podrobni načrti. Ako bode vse tako napredovalo, kakor se je preračunalo, bode se uže okolo Šmarne gradnje železnic oddala.

— Odbor družbe sv. Mohorja nam je poslal naslednji dopis, na katerega naše bralce posebno opozarjamo, želeč, da bi se želje neutrudljivega odbora spolnile:

Med tem, ko udje Mohorjeve družbe sprejete knjige pridno prebirajo, hiti Mohorjeva tiskarna pripravljati nove knjige za tekoče družbeno leto. Ravnokar se dovršuje „Življenje Marije Device in sv. Jožefa“ in pa „Občna zgodovina“; pridno se stavijo in kmalu se bodo tiskale obečane molitvene bukve; pričenjamo tudi že delo s

„Slov. Večernicami“ in s „Fiziko“, in koj potem, ko v roke dobimo imena letošnjih udov, pride zadnja knjiga, „Koledar“, na vrsto.

Ker izkušnja uči, da največ udov privabijo k družbi pobožne, zlasti pa molitvene knjige, naznanjamo, da izide letos sicer isti molitvenik, ki je oglašen v „družbenem oglasniku“; a napovedanim, po škofu Jak. Peregr. Pavliču spisanim trem delom onega molitvenika, dodal je g. predstavljalec še četrti del, ki obsega navadne molitve, kakor: juterno in večerno molitev mašne molitve, litanije, križev pot, molitve k sv. patronem za srečno zadnjo uro itd. Tako urejeni molitvenik z imenom: „Gospod, teci mi pomagati!“ služil bo lahko vsakemu kristjanu za domačo in cerkveno božjo službo. Bolnikom, starim ljudem in onim, ki so slabih očíj, pa morda še drugim, ugajal bode molitvenik gotovo tudi v tem, da so molitve tiskane z velikimi črkami, kakor do zdaj še v nobeni drugi Mohorjevi knjigi. Zato prosimo, pri vabilu k letošnjem pristopu slovensko ljudstvo na to posebej opozarjati.

Kdor želi molitvenik v platno vezan dobiti, naj doplača 30 kr., v usnje in z zlato obrezo pa 50 kr.

Pri tej priliki še enkrat uljudno prosimo čč. gg. poverjenike, naj družbo priporočajo in naj kakor dozda požrtovalno nosijo breme nabiranja in zapisovanja udov, da se družba v korist in čast slovenskemu rodu vedno bolj razširi in udomači, zlasti v pomejnih krajih Slovenije. Pred vsem pa želimo letos, da bi se oglasilo prav mnogo dosmrtnih udov, ker bomo že to spomlad pričeli z zidanjem nove, prostornejše tiskarne in knjigoveznice in bo za to treba mnogo denarjev. Kdor je še mlad in trden, bo le sam dobiček imel, če plača 15 gld. na enkrat, namesto da bi po 1 gld. plačeval morda 30 do 40 let. Že več starejših udov nam je reklo, da se kesajo, zakaj se niso v mlajših letih zapisali za dosmrtno ude, ker zdaj so teh 15 gld. že vplačali posamično in morajo še zanaprej plačevati. Kdor ima zdrave otroke, naj tiste zapiše za dosmrtno ude, ker jim tako pomore, da bodo morda mnogo, mnogo let dobivali družbene knjige po vrsti, ne pa, kakor se zdaj včasih zgodi, da kdo nekaj let plačuje, potem pa eno leto vmes pozabi ali ne mora plačati; in potem ima knjige, ki hodijo po več let na svetlo, pretrgane, ker mu manjka zvezka od tistega leta. Vsled tega izgubi veselje do cele knjige, ktero bi sicer vezati dal, ako bi bila popolna. Družbi in udom bo torej enako pomagano, ako se oglasi prav mnogo dosmrtnih družbenikov. Za novo stavbo si bode namreč družba morala denarjev vzeti na posodo in za iste plačevati obresti; če se pa nabere dovolj dosmrtnine, sme družba ta denar v hišo naložiti, in obresti plačujejo se potem iz najemščine in zaslužka tiskarne za natiskovanje knjig ustanovnikom.

Konečno opozarjamo še posebno vse naše čč. gg. poverjenike, da naj se nabira družnikov sklone z zadnjem dnevom meseca februarja in naj se vpisovalne pole z denarjem vred pošiljajo pod napisom: „Družba

sv. Mohorja v Celovcu“ franko vsaj do 5. marca t. l. družbinemu blagajniku. — Kdor se pozneje oglasi, ne more se šteti za uda in mora plačati za knjige tisto ceno, kakor po knjigarnicah.

Na spremembo stanovanjskega društvenika med letom se družba pri tolikem številu ne more ozirati; vsak ud dobi tedaj knjige tam, kjer se je dal vpisati.

Bog daj srečo!

V Celovcu, dne 20. januarja 1891. l.

Odbor družbe sv. Mohorja.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Nove volitve za državni zbor bodo tudi v drugih deželah začetkom meseca marca in to: na Moravskem od 2. do 6., v Šleziji od 3. do 7., v Galiciji od 2. do 9., na Štajerskem od 5. do 12. marca, na Gorenjem Avstrijskem od 28. februarja do 7. marca, na Niže-Avstrijskem od 2. do 10., na Primorskem od 4. do 9., v Dalmaciji od 16. do 21. na Koroškem od 5. do 10. marca..

Umrli je baron Schmidt, viši stavbinski svetovalec na Dunaji. Bil je jako sloveč stavbenik. Posebno imeniten je zato, ker je popolnoma prenovil prekrasno sv. Štefana cerkev na Dunaji in zgradil dunajskega magistrata poslopje. Dunajsko mesto mu je napravilo ob svojih stroških velikanski pogreb, ter dalo položiti ga v poseben časten grob.

Budapešta. — Kardinal knez-primas Simor se je dne 20. t. m. prehladil in dne 23. t. m. v Ostrogonu na Ogrskem nmrl. Kot naslednika se imenujeta škof Schlauch in nadškof Samassa.

Brüssel. — Prestolni naslednik belgijski princ Baldiun je umrl 23. t. m.

V Parizu je nenavadno huda zima, in ljudje trpe jako veliko od mraza. Mestno starešinstvo je zato ukazalo po cestah po vseh delavskih okrajih kuriti, da se morejo ljudje greti, in napravilo je zavetišča, koder spe in dobivajo gorke juhe. Največ trpe ubogi delavci, ki jih je veliko brez dela in jela. Po zelenjadnih vrtih v okolici Pariški je vse zmrznilo, in vsled tega je 25 000 vrtnarskih delavcev brez zaslužka. Najglavnejšega živeža zelenjadi primankuje ljudem, ena zelena glava stane 25 do 35 kr. ko jo je drugače dobiti za 5 ali 7 kr. Tudi vsi vodovodi so jim uže zamrznili po predmestjih.

Rusko. — Ruski list „Novosti“ smatra prihod nadvojvode Franca Ferdinanda v Petrograd za vračilo obiska velikega kneza prestolnega naslednika na Dunaji. Prihod pa utegne imeti še važnejši pomen, in nadejati se, da bode začetek boljšim razmeram med Rusijo in Avstrijo.

Popravek: V zadnji list se je na zadnji strani pri notici o Windthorstu vrnila pomota. Bere naj se, da so mu izročili za cerkev 43.000 mark in ne 3000.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. L. v Železnikih: Hvala! Sporočili smo vse gosp. dež. gl. On Vam izreka zahvalo. Vredništvo.